

διάσεν ἀκολούθως ἄσμά τι εἰς ἔπαινον τῆς Ῥώμης ἢ μεγαλοφυΐα καὶ εὐγνωμοσύνη τοῦ Πετράρχου· καὶ ἀφοῦ ὀλόκληρος ἢ πομπὴ ἐπεσκεψθῆ τὸ Οὐατικόν, ἐκρεμάσθη τὸ ἀνίερον στέμμα ἐνώπιον τῆς λειψανοθήκης τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ὁ τίτλος καὶ τὰ προνόμια ποιητοῦ δαφνηφόρου ἀνεγεννήθησαν οὕτω εἰς τὸ Καπιτώλιον μετὰ τὴν παρέλευσιν χιλίων τριακοσίων ἐτῶν· ἔλαβε δὲ τὸ παντοτεινὸν δικαίωμα ὁ Πετράρχης νὰ φοραῖν, κατ' ἀρέσκειαν, στέφανον ἐκ δάφνης, κισσοῦ, ἢ μυρσίνης, νὰ ἐνδύεται τὸ ποιητικὸν ἱμάτιον, καὶ νὰ διδάσκη, ν' ἀμφισβητῆ, νὰ ἐρμηνεύη, καὶ νὰ συγγράφῃ εἰς πάντα τόπον ὅποιονδήποτε, καὶ περὶ πάσης φιλολογικῆς ὑποθέσεως. Ἡ ἐξουσία τῆς γεροσύνης καὶ τοῦ δήμου ἐπεκύρουν τὸ εἰς αὐτὸν παρουσιασθὲν δίπλωμα, ἢ πολιτογραφία ἦτον ἢ ἀνταμοιβὴ τῆς πρὸς τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα εὐνοίας τῆς.

Ἐπιτέρον ἀπὸ τὰς τιμὰς ταύτας ἔκαμεν ἄλλα ταξείδια εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τοὺς Παρισίους, τὸ 1360, ὅπου ἔλαβεν ὑποδοχὴν λαμπράν. Τὸν ἐχαρίσθησαν δὲ καὶ τρία ἀξιώματα ἐκκλησιαστικά,— τὸ ἀρχιδιάκονον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Πάριος, τὸ ἡγουμένον εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῆς Πίσσης, καὶ τὸ κανονικὸν εἰς τὴν Πάδσαν,—ὡς οὐσιωδέστεραι τῆς ἀξίας του ἀνταμοιβαὶ ἢ τοῦ δημοσίου θαυμασμοῦ μαρτυρίαι.

Ὁ Πετράρχης ἐξώδευσε τοῦ βίου του τὴν ἐσχάτην τετραετίαν εἰς τὴν ὠραίαν βουνώδη κώμην Ἀρκουᾶν, περίπου δώδεκα μίλια ἀπὸ τὴν Πάδσαν· αὐτοῦ δὲ καὶ ἀπέθανε θάνατον αἰφνίδιον, τὴν 19ην Ἰουλίου, 1374, ἀκριβῶς τελειώσας τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὴν πρωίαν ἐκείνην εὐρέθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μετὰ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπιστηριζομένην εἰς βιβλίον. Ἐκεῖ προσέτι ἐτάφησαν τὰ λείψανά του, ἢ ἐκεῖ ἀκόμη διαφυλάσσονται.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὅτι εἶναι ὁ ἥλιος διὰ τὸν φυσικὸν κόσμον. Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἔλεγεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα. Καὶ δὲν ἔχομεν χρειαὴ νὰ ἀκούωμεν πλέον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, διότι τὴν βλέπομεν, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ψηλαφῶμεν ἤδη μετὰ τὰς χεῖράς μας. Περιέλθετε μετὰ τὸ ὄμμα τοῦ νοῦς σας ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, παρατηρήσετε παντὸς τόπου τοὺς κατοίκους, ἐξετάσετε τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ θέλετε πληροφορηθῆναι, ὅτι μόνον ὅπου μέχρι τοῦδε ἐπέλαμψε τοῦ Εὐαγγελίου τὸ φῶς, ἐκεῖ καὶ μόνον ὑπάρχει ἢ ἐξημέρωσις τῶν

ἠθῶν, ἐκεῖ βασιλεύει τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας, ἐκεῖ ἢ εὐνομία καὶ ὁ πολιτισμὸς, ἐκεῖ ἢ ἐλευθερία, ἐκεῖ τῶν ἀνθρώπων αἱ κοινωνίαι ἠδυνήθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον νὰ τελειοποιηθῶσιν, ὥστε ν' ἀπολαύωσι τὰ μέλη των τὴν εἰς τὸν λογικὸν ἄνθρωπον προσήκουσαν εὐζωίαν. Ἐξ ἐναντίας, ὅπου ὁ νοητὸς οὗτος ἥλιος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀνέτειλεν, ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ὁ σκοτισμὸς τοῦ νοῦς, ἐκεῖ ἢ πλάνη καταδυναστεύει, ἐκεῖ ἢ ἀνομία, ἢ βαρβαρότης, ἢ δουλεία καὶ τυραννία, ἐκεῖ, μ' ἓνα λόγον, ἢ ἀθλιότης· καὶ οὔτε τῆς γῆς ἢ θαψιλῆς εὐφορία, οὔτε τοῦ κλίματος ἢ εὐκρασία, οὔτ' ἄλλο τίποτε συμβεβηκὸς φυσικὸν ἢ πολιτικὸν ἐδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς κακοὺς τούτους δεσπότας. Ὁ θρίαμβος οὗτος ἀνήκει εἰς μόνην τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, καθὼς τὸ προεῖπεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· Ἐάν μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμοῖ, γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς. Ἰωάν. ἡ. 31, 32.— Μ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ὁ ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 4.

Τι ἀξιόλογον ἐφεύρεμα ἢ ἀπὸ κηρὸν κατεσκευασμένη λαμπράς! Τόσον ὠραίας λευκότητος, τόσον ἀκριβῶς στρογγυλευμένη, καὶ τόσον εὐμορφα εἰς ὅξυ τελειόνουσά περὶ τὴν κορυφὴν τῆς θρυαλλίδος (τοῦ φυτιλλίου)!

Εὐκόλον μὲ ἦτο νὰ σὲ δώσω πολλὰς περιέργους ἢ ὀφελίμους εἰδήσεις περὶ τῆς κατασκευῆς ἐνὸς τόσον ἀπλοῦ πράγματος, καὶ ἴσως κἀνένα καιρὸν πράξω οὕτω· ἀλλὰ τώρα σκοπὸν ἔχω νὰ σὲ παραδώσω ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χημείας τῆς φλογός. Ἄς ἀνάψωμεν λοιπὸν τὴν λαμπάδα· στοχάσου τὴν φλόγα πόσον σταθερῶς ἀναβαίνει· ἰδὲ πῶς εἶναι μυτηρὰ, ὡς λόγχη, ἢ ὡς κορυφὴ βέλους. Διατί ἀράγε νὰ λαμβάνῃ τὴν μορφήν ταύτην ἢ φλόξ; διατί νὰ μὴν ἦναι στρογγύλου, τετραγώνου, ὠοειδοῦς, ἢ ἄλλῃ τινὸς σχήματος;

Ἐγὼ θέλω σὲ εἰπεῖν διατί. Καθὼς σὺ δὲν ἐμπορεῖς νὰ ζήσης χωρὶς ἀέρα, οὕτω ἢ οὐδεμία λαμπράς, οὐδεὶς λύχνος, ἐμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ χωρὶς ἀέρα· πρὸς ἀπόδειξιν, ἰδοὺ ἐν πείραμα. Ἀνάπτω τὸ χαμηλὸν τοῦτο κηρίον, καὶ τὸ κολλῶ ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἔπειτα δὲ σκεπάζω αὐτὸ μετὰ τὸ μέγα ἐκείνο ποτήριον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιστηρίζωνται εἰς τὴν τράπεζαν τὰ χεῖλη αὐτοῦ. Ἰδὲ τώρα, ἢ φλόξ ἀμαυροῦται—τρέμει—ὕπαγει! Πόσον σύντομα ἐσβέσθη! Οὔτε πέντε δευτέρα λεπτά δὲν ἐκράτησε! Διατί; διότι εὐρίσκετο εἰς ὀλίγην ποσότητα περιωρισμένου ἀέρος· καὶ τὸ ποτήριον, πανταχόθεν